

ΛΑΝΤΖΑ - Αγώνιστική Εργατική Συσπείρωση στον Επισιτισμό - Τουρισμό

Φαίνεται πως η διαρκής εκμετάλλευση και η καταπίεση στους χώρους εργασίας και ειδικότερα στο χώρο του επισιτισμού δεν έχει τελειωμό. Αντίθετα, τα φαινόμενα έντονης και βαθιάς εκμετάλλευσης του εργαζομένου προς όφελος της εργοδοσίας, η μαύρη ανασφάλιστη και απλήρωτη εργασία, ο σεξισμός, η αντιμετώπιση του εργαζομένου σαν ένα υποχείριο της εργοδοσίας -η μόνη εργασία του οποίου είναι η διασφάλιση της υπεραξίας που καρπώνεται ο εργοδότης- ήταν και παραμένουν μια ακόμα καθημερινότητα στα μαγαζιά που καλούμαστε να δουλέψουμε.

Χαρακτηριστικό της όλης κατάστασης είναι το γεγονός ότι οι καταγγελίες από συναδέλφους/ισσες όλο και πληθαίνουν. Μάλιστα, αποτελούν η μία πιο κακή έκδοση καταπίεσης της άλλης. Προφανώς τα Εξάρχεια δε θα μπορούσαν να λείψουν από το όλο σκηνικό. Μετά το Revolt (όπου γύρω από τις διεκδικήσεις της συναδέλφισσας εκδηλώθηκε ένας νικηφόρος αγώνας), έρχεται ακόμα ένα μαγαζί της περιοχής, ο Τζερεμές.

Πρόσφατα, συναδέλφισσα απολύθηκε από το αφεντικό-ιδιοκτήτη του μεζεδοπωλείου Τζερεμές στα Εξάρχεια. Η συναδέλφισσα Σ.Λ. δούλευε στο μαγαζί τους τελευταίους 9 μήνες, αρχικά για 2 μεροκάματα την εβδομάδα και αργότερα για 5, με 35€ το 9ωρο και 2 μισά ένσημα την εβδομάδα. Δώρα Χριστουγέννων, Πάσχα και επιδόματα αδείας δεν δίνονταν ενώ αναγκαζόταν να υπογράψει ότι έπαιρνε κανονικά, όπως οι υπόλοιποι συνάδελφοι.

Όπως συμβαίνει συχνά στον κλάδο, οι απαιτήσεις της εργοδοσίας δεν περιοριζόταν στο σέρβις, αλλά επεκτείνονταν σε μπουφέ, κουβάλημα τραπεζοκαθισμάτων, παραλαβές, πληρωμές, καθαριότητα, ακόμη και σε προσλήψεις και κάλυψη ρεπό συναδέλφων. Η βάρδια άρχιζε στις 19.00, και αναλόγως των ορέξεων της εργοδοσίας, διευρύνονταν και πέρα των 9 ωρών.

Κερασάκι στην τούρτα ήταν η επίβλεψη των εργαζομένων από τον Β., τον οποίο είχε ορίσει η εργοδοσία ως υπεύθυνο. Εκτός από προσβλητικός, αγενής και εριστικός την ώρα της δουλειάς, χρησιμοποιούσε διάφορα ευφάνταστα σεξιστικά σχόλια, δημιουργούσε προβλήματα

μεταξύ του προσωπικού, απειλούσε με απολύσεις και απαξίωνε την εργασία, με αποτέλεσμα να προκαλεί ένταση κατά την διάρκεια της βάρδιας και να δημιουργεί ανυπόφορες εργασιακές συνθήκες. Το αφεντικό αδιαφορούσε πλήρως και δεν είχε καμία διάθεση να επιλύσει τα προβλήματα που είχαν δημιουργηθεί παρόλο που γνώριζε επακριβώς την κατάσταση ύστερα από συστάσεις του προσωπικού. Μόνη του έννοια ήταν ο αυξανόμενος τζίρος σε βάρος πάντα των εργαζομένων.

Αφορμή για την απόλυση της Σ.Α. στάθηκε η άρνησή της να τρίψει τα πλακάκια των τοίχων του μαγαζιού, κατά απαίτηση του υπευθύνου, ο οποίος το ίδιο βράδυ (16/07/2015), στο κλείσιμο του μαγαζιού, ανακοίνωσε την απόλυση της λέγοντας: «Ωραία, τότε πληρώνεσαι και μετά πούλους και μην πάρεις το αφεντικό τηλέφωνο». Στα χαρτιά της απόλυσης που έφερε η εργοδοσία διαπιστώθηκε ότι η αποζημίωση ήταν βάσει των δηλωμένων και όχι των δεδουλευμένων. Ο υπεύθυνος μάλιστα πρότεινε να δοθεί χαριστικά(!) αποζημίωση μηδαμινού ποσού και να λήξει εκεί το ζήτημα.

Η συναδέλφισσα Σ.Α., κατέφυγε στην Επιθεώρηση Εργασίας κάνοντας καταγγελία στις 21/07/2015 διεκδικώντας δεδουλευμένα και αποζημίωσή. Στις 25/08/2015 έγινε η πρώτη εξέταση της καταγγελίας, όπου ο εργοδότης εμφάνισε τα χαρτιά που δεν αντιστοιχούσαν στον πραγματικό χρόνο εργασίας και υποστήριξε ότι έχει καταβάλει τα πάντα στην συνάδελφο, απειλώντας μάλιστα με «μάρτυρες» που θα στήριζαν τον ισχυρισμό του. Μόνο ύστερα από αναφορά προσφυγής στο ΙΚΑ, ο εργοδότης συμφώνησε σε συμβιβασμό στις 09/09/2015 αποδίδοντας στην εργαζόμενη μέρος των δεδουλευμένων.

Το παραπάνω περιστατικό φυσικά δεν είναι μεμονωμένο ούτε κάτι άγνωστο για όσους/ες εργαζόμαστε στον κλάδο. Είναι ακόμα ένα επεισόδιο του έργου που εκτυλίσσεται στα επισιτιστικά μαγαζιά. Η διαφορά είναι ότι η συναδέλφισσα δεν διάλεξε το δρόμο της σιωπής και της υποταγής, αλλά αποφάσισε να διεκδικήσει το αυτονόητο, τα δεδουλευμένα και τα ένσημα που της χρωστούσε. Μετά από πίεση και προσφυγή στην επιθεώρηση εργασίας, τελικά η έκβαση αυτού του αγώνα ήταν θετική, καταλήγοντας σε νίκη για τη συναδέλφισσα, η οποία κατάφερε να πάρει τα χρήματα που διεκδικούσε.

Είναι εμφανές πλέον, πιο πολύ από ποτέ, ότι μόνο μέσα από συλλογικούς αγώνες, οι οποίοι θα αναδεικνύουν το πρόβλημα και θα το αντιμετωπίζουν αποτελεσματικά, μέσα από πολύμορφους αγώνες θα έρθει η νίκη και η κατοχύρωση των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Χωρίς αυταπάτες για τα όρια του θεσμικού δρόμου, αξιοποιούμε όλα τα μέσα για την συλλογική και οργανωμένη πάλη μέσα από τα σωματεία για τη διασφάλιση των εργατικών και εργασιακών δικαιωμάτων.

**Δεν σιωπούμε και δεν υποτασσόμαστε
Παλεύουμε ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία
Τα πιο πολύτιμα μας όπλα: Οργάνωση-Αντίσταση-Αλληλεγγύη**